

17 Ιουνίου 2016

Μοναχός Γεννάδιος Διονυσιάτης (1881 - 17 Ιουνίου 1933) (Γέροντας Μωυσής Αγιορείτης)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)





Μοναχός Γεννάδιος Διονυσιάτης, ο πεπληρωμένος ταπεινοφροσύνης και αγάπης.

Γεννήθηκε στα Ακούμια Αγίου Βασιλείου Ρεθύμνου Κρήτης το 1881, ο κατά κόσμον Γεώργιος Αντωνίου Σταματεράκης. Νέος κοινοβίασε στη μονή Διονυσίου, την οποία αγάπησε και διακόνησε με ζήλο ισόβια, από το 1902. Το 1905 εκάρη μοναχός.

Έκανε οικονόμος και παροικονόμος στα μετόχια της μονής, στην ίδια τη μονή, καθώς και παραγουμενιάρης. Ήταν ένας μοναχός ταπεινός, ανυπόκριτος, πράος και καλοκάγαθος. Ο παραδελφός του Λάζαρος με ζωηρά λόγια μιλά για την ενάρετη ζωή του με ωραίο τρόπο: «Από κοιλίας μητρός ήτο προωρισμένος διά τον Παράδεισον. Σπάνιον φαινόμενον μοναχικής καλλονής διά την χρονικήν μας περίοδον. Ήτο πεπληρωμένος ταπεινοφροσύνης και αγάπης και πίστεως, εξ ών πηγάζει ο αρμαθός των ποικιλωνύμων αρετών. Ποίαν αρετήν να ήθελες και να μή την είχεν ο τρισμακάριος».



Πατέρες μετά από πανήγυρη στο νεώριο της μονής Διονυσίου (φωτ. 1933).

Συνεχίζει ο μακάριος παραδελφός του Λάζαρος με λίγα λόγια να λέγει πολλά: Τον αγαπούσαν όλοι «διά τας περικοσμούσας αυτόν μοναχικάς αρετάς... Τις να ενθυμηθεί και να μή θαυμάση την επί ολόκληρον δωδεκαετίαν διαβίωσίν του εις το

εν πλήρει μεσημβρία ολοσκότεινον κελλίον του; Μήπως δεν είχε άλλον κελλίον ευήλιον, φωτεινόν, καθαρόν; Επροτίμα όμως να μένη εις το σκοτεινόν διά να είναι πλησίον του γέροντος καθηγουμένου και να τον εξυπηρετή εις τας αναγκαίας του χρείας, υπάρχων πανέτοιμος και πάντοτε παρών.

»Τις δεν ενθυμείται τας διδακτικές του κατηχήσεις και συμβουλάς, οσάκις επηγαίναμεν και του εξητούσαμεν κάτι από την αποθήκην; Όλα, όσα έχουν τώρα οι επίτροποι και τα διανέμουν, ήσαν πριν εις του ηγουμενιάρη Γενναδίου τα καθήκοντα. Και αυτός ο μακάριος, προτού μας δώση το ζητούμενον, εξηρεύγετο λόγους αγαθών από μυχίων της καρδιάς του, ό,τι η Χάρις του έδιδε λαλείν εκάστω κατά την ιδίαν δύναμιν και κατάστασιν...».

Ανεπαύθη από τους πολλούς κόπους του στις 17.6.1933 στη μονή της μετανοίας του σε ηλικία 52 ετών.

Πηγές - Βιβλιογραφία

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Διονυσίου. Λαζάρου Διονυσιάτου μοναχού, Διονυσιάτικαι Διηγήσεις, Άγιον Όρος 1988, σσ. 113-114. Αντωνίου Ε. Στιβακτάκη, Κρήτες Αγιορείτες Μοναχοί, Ιεράπετρα 2007, σσ. 37-38.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, «Μέγα Γεροντικό ενάρετων αγιορειτών του εικοστού αιώνας, τόμος Α΄ 1901-1955, σελ. 265 – 266